

[Tovo Lindbo Larsen.]

Evelyne Sullerots rapport til sig og brugt den som skrækkampagne, som også et medlem tidligere har nævnt det. I kampagnen taler man om kvindens dårlige og uselvstændige stilling; man har endog stillet danske kvinder i udsigt, at de vil blive trukket tilbage i udvikling. Jeg mener, at man har brugt Sullerots rapporters oplysninger fejlagtigt. Sullerots rapport fremlægger en række værdifulde statistiske oplysninger fra de nuværende medlemslande, men der er grund til at bemærke, at der er udkommet socialrapporter for året 1971, altså senere end Sullerots rapport. Disse rapporter indeholder oplysninger om familiepolitiske forhold i EF-landene, og de viser tydeligt ved hjælp af talmateriale, at man arbejder på ligestilling mellem mand og kvinde, både hvad angår ægteskabslovgivningen, og hvad ligestillingsprincippet angår. Der foreligger rapporter over fremskridt i Tyskland, Holland, Belgien og Italien.

Formanden for Kommissionens direktorat for social sikkerhed fremhæver dog det nordiske selvstændighedssystem som særdeles godt. Der vil således også være grund til at tænke på den påvirkning, vi kunne øve til gavn for andre europæiske kvinder. Heller ikke af den grund vil der blive tale om, at danske kvinders nuværende forhold forringes.

Ligelønsprincippet er en selvstændig artikel i Romtraktaten. Den er endnu ikke indfriet, men der er dog indhentet en hel del på området. Direkte diskriminerende bestemmelser er fjernet i aftaler, og kvindernes lønninger er steget stærkere end mændenes, altså reelle beviser for bestræbelser for at nå målet: lige løn for lige arbejde. Jeg erindrer også om, at en realistisk baggrund for gennemførelsen af ligeløn er en økonomisk basis. Den bedste udgangsposition for gennemførelse af ligeløn er en positiv udvikling i økonomien; altså er der, mener jeg, både en politisk og en økonomisk baggrund for ligeløn i et udvidet EF.

Jeg vil gerne slå fast, at det er min opfattelse, at alt taget i betragtning omkring de såkaldte kvindeproblemer er der ingen grund til at tro, at kvindens forhold forringes i et udvidet EF. Det skal ikke forhindre danske kvinder i at stemme ja ved folkeafstemningen.

Lowzow: Må jeg på dette tidspunkt fremdrage to punkter fra debatten, som jeg synes er meget vigtige at tage med ud i den afsluttende debat ude omkring. For dette er jo ingenlunde den afsluttende debat; fra nu af foregår debatten ude omkring direkte med vælgerne.

Vi har i dag statsministerens ord for, at den socialdemokratiske statsminister Palme har udtalt, at han har én eneste grund til ikke at anbefale fuldt medlemskab, nemlig neutralitetspolitikken. Det er en lettelse at få dette fastslået både for modstandere og for tilhængere. Lad os så håbe, at misbruget af denne person er slut ude omkring i debatten og i diskussionen på lokalt plan.

Men jeg synes, det ville være passende, om vi samtidig i aften her fra denne talerstol kunne få et løfte om, at hr. Hjortnæs som ordfører for modstanderne mod EF ville formidle, at det, han har indrømmet her i dag, bliver offentliggjort på lige så vægtig en måde, som misbruget blev offentliggjort, så det kan komme ud af debatten også med hans støtte.

For det andet synes jeg, det er vigtigt, at en fremtrædende modstander som hr. Frode Jakobsen udtaler: jeg er ikke bange for Romtraktaten, men bange, når det er statsdannelser, det drejer sig om.

For her må vi fastslå, at vi kan ikke blive part i en statsdannelse uden om befolkningen — det er sagt tydeligt nok af alle kompetente i dag og i aften — altså uden om den procedure, vi i øjeblikket er ved at gå igennem. Det vil sige, at hr. Frode Jakobsen altså accepterer Romtraktaten som et godt grundlag for et samarbejde. Hvad dette samarbejde så skal udvikle sig til, kan vi selv være med til at påvirke.

Da de korte bemærkninger blev frabedt af tingets højtærede formand under ordførerindlæggene, vil jeg gerne have lov til at vende tilbage til nogle udtalelser fra denne del af debatten.

Der tales bl. a. om trusler i debatten. Når ansvarlige ministre meddeler, at det økonomiske tab ved at stå udenfor må resultere i, at man ikke kan opretholde den udgiftspolitik, man har lagt op til, så kaldes det trusler, men tænk, i samme tale, hvor hr. Morten Lange siger dette, meddeler han os, at konsekvensen af et stærkere EF vil være et mere fasttømret Comecon. Medmindre hr.